

Ser vi på udviklingen i indkomsterne, som var den tredje parameter, så tegner det et andet billede. Ser vi på bruttonationalproduktet pr. indbygger – og det er der jo gjort på side 50, kort 16 – så er København og Frederiksberg topscorere med Ringkøbing og Ribe Amter på andenpladsen.

Og så vil jeg sige: Det skal man nu ikke lade sig snyde af. For det første vil kommuner med overskud af arbejdspladser i forhold til antallet af erhvervsaktive naturligvis have en højere produktion pr. indbygger. For det andet går en del af produktionsresultatet jo også til aflønning af kapitalen, og hvis kapitalen ejes af folk, der bor uden for området, ja, så flyttes indkomsterne jo, jeg er lige ved at sige automatisk fra området og ud til dér, hvor ejerne bor, og vil så blive registreret som indkomst i de områder.

Ser vi på de tre parametre, kan vi konstatere, at markeds kræfterne somme tider trækker landet skævt, og det er selvfølgelig en del af Socialdemokratiets grundholdning, at vi skal gribe korrigerende ind over for markeds kræfterne. Det har vi altid ment, og det mener vi også på det her område.

Vi mener egentlig, der er to hovedområder, hvor vi her, når vi snakker om regional udvikling, bør gribe ind. Det ene er, at vi bør bruge de offentlige midler og de offentlige kræfter, om jeg så må sige, til at stimulere skabelsen af nye, varige arbejdspladser.

Det andet er, at vi må gribe ind og kompensere de hårdest ramte områder, indtil de igen har nået et sådant udviklingsstadium, at de har et tilstrækkeligt antal arbejdspladser, der kan skabe grundlag for en bæredygtig økonomi. Den hovedmåde, vi kompenserer områderne på, er jo ved de udligningsordninger, som dette Folketing har gennemført for kommunernes og amternes økonomi. Der er altså tale om såvel initiativer til en ny udvikling som kompensation for manglende udvikling.

Afgørende for, at en sådan politik skal lykkes, hvis det er det, vi er enige om at vi vil, er, at de midler, der gives ud til støtte til udviklingen, også virker effektivt og frembringer synlige resultater, at befolkningsudviklingen vendes, at der skabes nye varige arbejdspladser, og at indkomstudviklingen stimuleres.

Den regionalpolitiske redegørelse beskæftiger sig ikke med evalueringen af den allerede givne støtte. Det skal den måske heller ikke, men jeg synes, det er et centralt spørgsmål, som vi kommer til at tage op i Kommunaludvalget,

ja, vi er jo allerede begyndt lidt på det, men som vi kommer til at tage op og arbejde videre med i den kommende tid og søge nærmere belyst.

Den 30. november sidste år stillede jeg som medlem af Finansudvalget finansministeren et spørgsmål om, hvilke støtteordninger der er optaget på finansloven til fremme af udvikling i udkantsområder, landdistrikter, svagere regioner m.v. Så hvad er det egentlig, vi over finansloven fordeler af midler?

Af svaret, som kom den 8. december sidste år på bilag 0755, fremgår det af Finansministeriets opgørelse, at i alt syv ministerier er involveret, at der over finansloven anvendes godt 1,3 mia. kr., og at EU er medfinansierende for omkring 300 mio. kr.

Og så må vi selvfølgelig spørge os selv, og det har jeg da også gjort: Er koordineringen mellem ministerierne god nok? Er det sådan, at de tiltag, der gives støtte til, hænger sammen, så der kommer en samlet synergieffekt ud af det, eller er der alligevel lidt for stor spredning i, hvad det enkelte ministerium gør? Er der her et område, hvor vi kan gøre det bedre, end vi gør i dag?

Når man læser redegørelsen igennem, synes jeg også, at det er slående, at konjunkturudviklingen spiller forskelligt ind i regionerne. Vi kan se, at i perioden fra 1986-87 frem til 1993-94, hvor den borgerlige regering havde sendt Danmark på nedtur, tegner der sig ét billede, og i perioden fra 1993-94 og frem til i dag, hvor vi er i en vækstperiode, tegner der sig et andet billede.

Netop forskellene i regionernes udvikling under konjunkturfaserne kunne trænge til en nærmere analyse. Hvilke regioner klarer sig dårligt i nedgangsperioden, hvilke klarer sig godt, og hvor har de vækst, når vi har en konjunkturoppgang?

Ideen er selvfølgelig, at hver region skal finde netop sine egne svage og stærke sider og dermed klarlægge, hvor den har et vækstpotentiale, og så på baggrund heraf udnytte de vækstmuligheder, den ser foran sig.

Ser vi i disse år ud over landets grænser, er det karakteristisk, at vores samhandel, vort samspil med omverdenen, bliver stadig mere intensivt. Vi kan ikke fravælge globaliseringen; det skal vi heller ikke. For Danmarks vedkommende skal vi bruge hovedstadsregionen som den internationale konkurrencedynamo i forhold til Hamburg, Berlin, Stockholm og Oslo.